De Stellis Infinnio

On Martie 08, 2022

"Artistul trebuie să știe să scoată la suprafață ființa din interiorul materiei și să fie unealta care dă la iveală însăși esența sa superioară, într-o existență cu adevărat vizibilă."

Perspectiva conceptului de creație a reprezentat dintotdeauna reperul principal al modului cum trebuie să lucrez în domeniul artistic, așa încât să obțin prin mijloacele unei vederi rafinate, mai profunde, mai nuanțate, ideea uimitoare a unei duble finitudini: între posibil și real, între temporal și etern. Nu a fost ușor, nu a fost nici greu, nu a fost nici haos și nici direcție lipsită de rost. În mod cu totul surprinzător, o forță necunoscută, văzută ca simbol al libertății, lăsându-se explicată printr-o intenția dublată de un atașament pronunțat și inegalabil față de diversitate, m-a obligat cumva să-mi plasez compozițiile în perimetrul de consolidare al unui dublu al meu.

Ca o chemare profetică, în înțelesul cel mai înalt, ceva m-a îndemnat să mă aplec cu sârguință asupra celor ce nu se încadrează în ordinea normală a drumului parcurs de alții, o cale atât de rătăcitoare care seamănă întrucâtva cu labirinturile sinuoase, fără ieșire, sau prea imaginative, create de Simone Noseda Pinto. "Acces interzis" am scris pe aceste labirinturi, un avânt spre ce este necunoscut fiindu-mi călăuză dreaptă, *um percurso único e obrigatório imposto por Deus,* cu condiția ca ceea ce exprim prin creație să fie direct proporțional cu firea mea intuitivă și deschisă emoțional spre multiple valențe spirituale.

Am simțit, am văzut, am auzit, am putut discerne între ce este banal și spectacular, între memoria falsă și vis, reușind într-un final (pe calea obișnuinței unei unei vederi interioare care preceda vederea exterioară) să devin partizanul obținerii superlativului din cotidian. Labirinturile confruntărilor artistice pe care le conține acest soi de consens, ca și contribuția mea la subiectul unei experiențe de rivalizare cu acel monopol apăsător, rece și insensibil al academismului care privește realitatea ca pe ceva neschimbător, nu s-au proiectat nici măcar în aria temporală a creierului meu, ci s-au înscris într-un *Arethesintesha* (un design ajustabil pentru multiple direcții de iluminare).

Leadership: Creația ta poate să facă posibilă definirea unei imagini capabilă să realizeze un join între o vedere care include "măsura superlativului" și promisiunea unei revelații care transcende aparențele lucrurilor, inclusiv impresiile evaluatoare asupra lumii?

Şi, contrar așteptărilor, lăsând la o parte dedesubturile care pot fi discutate și aprobate numai de falșii specialiștii ai perspectivei, hoți plini de subterfugii și identități false, m-am îndepărtat ușor-ușor de cele neconforme cu starea reală. Cu bună știință, m-am lăsat încântat de toate fleacurile și mărunțișurile vieții din care, cu chibzuința unui arheolog pe jumătate alchimist, am extras rădăcina opacă a lucrurilor asemănătoare și substanța spațio-temporală a lucrurilor distincte. Tot așa am reușit ca, dintr-un singur lucru, dintr-o singură compoziție proprie, să creez alte lucruri complet diferite, cu valențe de-a dreptul expresioniste.

Cine contemplă realitatea, poate transcende aparențele lucrurilor și poate să vadă latura lor ascunsă. În conformitate cu acest aspect, și luând seamă la tot ce se petrece în jur, mi-am definit opera ca pe-o formă alcătuită din părți disparate, dar puse cap la cap într-o imagine apropiată de felul cum priveau vechii Conchistadori orizontul îndepărtat. Am numit-o simplu: *"De Stellis Infinnio"* , ceea ce se poate traduce prin "superlativul divin extras din toată splendoarea lucrurilor simple".

Mai presus decât toți am strălucit întru smerenie, cu purtările gândirii alese care știe să

aleagă o cale de mijloc între atractivitate și exhaustivitate, fără să mă las amăgit de umbre trecătoare și anodine, clarobscur al zădărniciei în a recunoaște o operă de artă fără valoare sau o existență fără sens. Contrar așteptărilor, am reușit să spun despre fiecare lucru în parte o poveste care îl face unic, o lungime de undă luminoasă și caldă, o anumită formă literară și artistică în conformitate cu natura și îndeletnicirea cugetării subtile, metafizice, seducătoare, cu fanteziile și cu ideile frumoase despre viață și artă.

Leadership: Poți să produci cu ajutorul viziunii o transformare interioară eliberatoare, cu condiția să răspunzi în fața conștiinței de metafizician care îți asigură expansiunea ființei într-o cauză de tipul "FRAGILE" ?

Pentru aceasta, și numai pentru aceasta, m-am învrednicit a purta în brațele mele izvorul unei artei vechi de când lumea, numită Kabbalah, dar în același timp am făcut dovada unei psihologii artistice complexe prin alegerea unei armonii analoage proporțiilor, texturilor și culorilor nu doar în cadrul aceluiași strat, ci în contextul întregii imagini rezultate prin suprapunerea de linii, simboluri, teme, motive, și a tușelor de culoare ce produc anumite senzații.

Fără reproducerea vreunei capodopere, arta m-a ajutat să mă atașez de o existență fragilă care se păstrează în memoria unui timp mereu prezent.

Ceea ce scria Simona Popescu în romanul "Exuvii" vine ca un fel de completare a acestei artei admisă în termeni de *confissão de confissões* de care, încă și acum, mă simt vinovat că n-am dus-o la acel nivel de desăvârșire unde critica devine o impietate, dar unde sufletul bun ajunge să fie purtătorul calităților artistice: expresivitate, profunzime și sensibilitate.

"Simt lumea din jurul meu: transparențe, pâlpâiri de culori, ambiguități, întrepătrunderi, oscilații, sunet multiplu, difuz, dezordine bogată, învălmășire de forme și materii, irizații, parfumuri venind de peste tot și de niciunde, cotropitoare. O lume vagă, fluidă, în fireasca prelungire a ființei mele, a corpului meu viu, gânditor. Toate lucrurile astea nu s-au pierdut și nu țin de trecut, de trecutul ireversibil, de...amintiri din copilărie. Ele au rămas în mine, în simultaneitatea mea concretă."

În artă, măsura superlativului este unicul grad de comparație (între viziune și percepție, între lucruri și situații) care intră în sfera povestirii unei realități originale menită să transcendă ceea este trecător, putând fi cunoscută doar pe calea sufletului.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-stellis-infinnio.html